

1

Това по принцип бе едно от най-безопасните места на света. Но не и днес.

В сградата, която носеше името на Джон Едгар Хувър, се намираше централата на ФБР. Тя бе открита официално през 1975 г. и изминалите десетилетия определено не ѝ се бяха отразили добре. В момента Хувър Билдинг представляваше огромен бетонен паралелепипед с напукана фасада, малки прозорци и неработещи тоалетни. Около покрива на сградата дори бе опъната предпазна мрежа, която да улавя откъртилите се парчета бетон, за да не паднат на земята и да убият някого.

Бюрото отдавна искаше да построи по-модерна централа, в която да подслони единайсет хиляди служители, но дори мястото не бе избрано все още. Поне седем години и два милиарда долара дяляха федералните агенти от откриването на новата им сграда.

Така че засега това бе домът на ФБР.

Високият мъж, който крачеше по обточения с дървета тротоар, се казваше Уолтър Дабни. Беше си поръчал кола от „Юбер“, която да го откара до кафенето малко по-надолу по улицата, където си бе купил закуска, и сега изминаваше пеша останалата част от пътя.

Бе прехвърлил шейсет години и оредялата му побеляла коса бе сресана на една страна. Явно се бе подстригал наскоро, защото късите косми на темето му стърчаха нагоре. Носеше скъп костюм, който стоеше така добре на едрата му фигура, че несъмнено бе шит по поръчка. От предното джобче на сакото му стърчеше пъстра кърпичка. На врата си Уолтър Дабни носеше шнур с толкова много служебни карти и пропуски, че не би имал проблем да стигне до светая светих на Хувър Билдинг – с придружител, разбира се. Зелените му очи бяха нащрек. Дабни крачеше с непоколебима решителност, а куфарчето му описваше полукръгове във въздуха като махало на часовник.

Насреща му вървеше жена. Ан Бъркшър бе стигнала до тук с метрото. Тя бе дребничка, приближаваше шейсет и сивата ѝ коса обрамчваше продълговатото ѝ овално лице. Когато приближи Хувър Билдинг, като че ли се поколеба. На врата ѝ нямаше шнур с карти и пропуски. Единственият документ за самоличност, който носеше, бе шофьорската книжка в дамската си чанта.

Беше късна сутрин и улиците не бяха така оживени, както по-рано. Въпреки това имаше доста пешеходци, а трафикът си оставаше натоварен; част от колите влизаха в подземния паркинг на сградата.

Дабни ускори крачка и токовете на скъпите му обувки „Алън Едмъндс“ затракаха отчетливо по плочките на тротоара. Започна да си подсвирква весела мелодия. Приличаше на човек, който няма никакви грижи.

Бъркшър също закрачи по-бързо. Погледна първо наляво, после надясно. Този уж бегъл поглед запечата в съзнанието ѝ всяка подробност наоколо.

Еймъс Декър вървеше бавно и спокойно на двадесетина метра зад Дабни. Беше висок един и деветдесет и шест и имаше физиката на професионален футболист, какъвто бе навремето. От няколко месеца спазваше диетата и бе свалил доста килограми, но още имаше какво

да се желае. Беше облечен с бежов панталон с изцапани маншети и измачкана фланела с емблемата на „Бъкайс“, университетския отбор в Охайо, за който бе играл някога. Фланелата прикриваше не само корема му, но и пистолета „Глок 41“, затъкнат в кобура на кръста му. Напълно заредено със стандартния пълнител за тринайсет патрона, оръжието тежеше малко повече от килограм. Огромните му обувки четирийсет и осми номер шляпаха шумно по тротоара. Косата му бе, меко казано, несресана. Декър работеше във Вашингтонския офис на ФБР. Отиваше на среща, която трябваше да се проведе в Хувър Билдинг.

Той не очакваше тя да мине приятно. Предчувстваше, че се готвят промени, а не обичаше промените. Бе преживял достатъчно превратности на съдбата през изминалите две години и смяташе, че му стигат за цял живот. Тъкмо бе свикнал с работата си във ФБР и с новия си живот. Искаше нещата да продължат както досега. Но очевидно това не зависеше от него.

Заобиколи огражденията, поставени на тротоара и част от пътното платно. Капакът на една от уличните шахти бе отворен и край оранжевата лента, която я заобикаляше, се бяха събрали работници. От шахтата надзърна мъж с предпазна каска, който подаде някакъв инструмент на свой колега. Останалите работници стояха наоколо, едни пиеха кафе, други разговаряха.

Хубава работа, стига да можеш да се уредиш с нея, помисли си Декър.

Той видя Дабни пред себе си, но не му обърна внимание. Декър не забеляза Бъркшър, защото погледът му не стигна толкова далече по улицата. Подмина входа на гаража и кимна на униформения охранител, който беше в малката будка на тротоара. Мъжът, който стоеше неестествено изправен, сякаш бе глътнал бас-тун, кимна в отговор. Очите му бяха скрити зад тъмни очила, но не изпусаха нищо от онова, което се случваше на улицата. Дясната му длан лежеше върху ръко-

хватката на служебния пистолет. Оръжието бе девет-милиметрово, заредено с патрони „Спиър Голд Дот“, които ФБР използваше заради високата пробивна сила на куршума. Рекламният им слоган спокойно можеше да гласи: „Един изстрел, един труп“. В интерес на истината, това се отнасяше за повечето куршуми, стига, разбира се, да попадне на точното място в мишената.

Някаква птица прелетя пред Декър, кацна на една лампа и огледа с любопитство минувачите. Беше студено и той потрепери въпреки дебелия фланел. Слънцето се бе скрило зад гъстите облаци, появили се на хоризонта преди час; бяха прекосили река Потомак и надвиснали над Вашингтон като огромен сив купол.

Дабни наближи края на пряката, където трябваше да завие наляво. Входът за външни лица с назначени срещи в централата на ФБР се намираше точно там. Преди години федералните организираха безплатни обиколки, за да могат обикновените хора да зърнат прочутите лаборатории на Бюрото или да видят как агентите се упражняват на стрелбището.

Тероризмът бе сложил край на всичко това. След Единайсети септември туровете из сградата бяха отменени. Ръководство на ФБР ги възстанови през 2008 г. и дори създаде специален образователен център за посетители. Днес обаче заявката за участие в подобна обиколка трябваше да се изпрати поне месец по-рано, за да може Бюрото да провери съответния кандидат. Повечето федерални сгради отдавна се бяха превърнали в крепости, където човек трудно можеше да влезе и още по-трудно да излезе.

Когато приближи ъгъла, Дабни забави ход.

Бъркшър обратното – забърза се.

Декър продължи със същото темпо. Дългите му крачки скъсиха разстоянието между него и Дабни на десетина метра.

В този момент Бъркшър се намираше на пет-шест

метра пред Дабни. Секунди по-късно двамата се озоваха на метър и нещо един от друг.

Бъркшър го забеляза едва сега, и то само защото се намираще толкова близо до него. Дабни изобщо не я погледна, поне в първия миг. В следващия усети, че тя го наблюдава, усмихна се и ако носеше шапка, най-вероятно щеше да я повдигне учтиво.

Бъркшър не отговори на усмивката му, а посегна към закопчалката на дамската си чанта.

Дабни забави ход.

Декър погледна към отсрещния тротоар и видя един фургон, превърнат в павилион за бурито. Зачуди се дали ще има време да хапне бурито преди срещата. Реши обаче, че хем ще закъснее, хем ще наруши диетата си, затова погледна отново напред. Бъркшър и Дабни стояха един до друг.

Декър не им обърна внимание; предположи, че се познават и най-вероятно са си уговорили среща тук.

Погледна часовника си; не искаше да закъснее. Ако бе писано животът му да се промени, не биваше да закъснява за тази промяна.

Но когато вдигна поглед, замръзна на място.

Дабни бе на две крачки зад жената. Бъркшър нямаше представа, но той бе насочил пистолет към тила ѝ – компактен модел „Берета“.

Декър посегна към служебното си оръжие и тъкмо щеше да му изкрещи, когато Дабни дръпна спусъка.

Бъркшър полетя напред, когато куршумът се заби в главата ѝ по възходяща траектория. Той премина през продълговатия мозък, отскочи от черепа като топче за флипер, прониза главния мозък и излезе през носа ѝ. Благодарение на кинетичната си енергия куршумът остави изходна рана, три пъти по-голяма от входната. Жената падна на тротоара и кръвта, потекла от обезобразеното ѝ лице, опръска плочките.

Декър хукна напред с изваден пистолет, докато останалите минавачи се разбягаха с писъци.